

[Ministeren for skatter og afgifter]

denne friværdi til boligformål, eventuelt til erhvervsformål, som i hvert fald går helt udenfor. Man kan altså ikke afgiftsfrit belåne friværdien til et almindeligt privatforbrug. Lejere stilles ikke ringere end parcelhusejere, da lejere har de samme muligheder eller måske ligefrem bedre muligheder for at foretage opsparing uden for boligen og for at anvende denne opsparing netop til finansiering af forbrug.

For erhvervsdrivende har grundprincippet om, at det enkelte lån jo ikke kan formålsbestemmes, udmøntet sig i den af mig før omtalte skematiske model, som tilsiger, at de erhvervsdrivende altid kan have renteudgifter svarende til kapitalafkastet af de fysiske erhvervsaktiver, uden at der skal beregnes afgift.

Reglerne medfører, at erhvervsdrivende, der ikke har stort finansieringsbehov i virksomheden, til en vis grad kan anvende lån i virksomheden til forbrug. Dette følger netop af det valgte nettoprincip, hvorefter jo også lønmodtagere uden afgift kan have forbrugsrenter svarende til renterne af deres opsparing.

Jeg skal gerne endnu en gang i denne forbindelse besvare hr. Rahbæk Møllers spørgsmål. Personer, der er under virksomhedsordningen, og som i virksomhedsordningen har en positiv kapitalkonto, kan anvende denne kapitalkonto til deres private forbrug. Det kan de gøre, og det er der ikke noget mærkeligt i, det kan også andre, der sparer op, gøre, for en positiv kapitalkonto er opsparing. Men jeg vover den påstand – og det er den, jeg gav udtryk for tidligere – at det ville være fantastisk uøkonomisk, at nogen, der har en positiv kapitalkonto, og som vil være i virksomhedsordningen, gør dette, for de kan måske nok spare de 2 pct., der er tale om efter denne lov, men de mister til gengæld den fordel på 18 pct., som vil være differencen i de tilfælde, hvor der er mening i at gå ind i virksomhedsordningen, mellem den progressive beskatning på 68 pct. og de 50 pct., eventuelt 56 pct., som vil være kapitalafkastbeskatningen. Men det er jeg meget, meget villig til at forklare hr. Rahbæk Møller og hr. Thoft, når drøftelserne begynder i udvalget.

Man har så rejst det spørgsmål, om denne lovgivning kolliderer med skattereformen. Det gør den ikke, den kolliderer ikke med skattereformens sigte, den er tværtimod en

videreførelse af skattereformens sigte. For det andet er det sådan, at den lovgivning, vi har lavet, ikke er en skat; afgiften bliver ikke opkrævet sammen med skatten, og den virker ikke som en skat, allerede af den grund at man kan unddrage sig systemet, hvad man jo ikke kan med nogen anden skat i dette land.

Det kan ikke være sådan – og det tror jeg nu heller ikke at man mener i Socialdemokratiet – at man, fordi man har lavet en skattereform, som jeg går ud fra begge parter skrupuløst overholder i overensstemmelse med de aftaler, der er indgået, dermed har fastlåst et afgiftsniveau for dette land for al fremtid. Tænker man sig, at vi havde valgt en anden model, at vi i stedet for at lave et lovforslag som det foregående havde lagt en moms på renter, der blev betalt – og det ville jo virke stort set på samme måde – ja, så ville man jo ikke på nogen som helst måde have talt om, at det er i strid med skattereformen.

Man har endvidere sagt, at skattereformens symmetri mellem skatten på kapitalindkomster og på kapitaludgifter er slået i stykker. Det vil den være, hvis man altså ikke accepterer – hvad man bør gøre – at der her er tale om en punktafgift. Men selv i så fald er synspunktet jo ikke rigtigt. Skattereformens bestræbelser på at lave symmetri med kapitalindkomster og kapitaludgifter blev lavet med henblik på en ganske bestemt ting, nemlig at undgå og at modvirke skattearbitrage, der var foranlediget af, at renteudgifter havde en større skattemæssig værdi end de indtægter, man opnåede. Derved var der ligefrem en opfordring til at stifte gæld, skaffe sig renteudgifter og anvende gældens netto-provenu til investering i nogle indtægter, der var lavere beskattet. Det, vi har gjort, er det stik modsatte: at formindske værdien af udgifter. Der ligger altså ingen opfordring her til skattearbitrage eller noget andet, der strider mod skattereformen.

Man har endvidere diskuteret spørgsmålet om, hvorvidt der er noget uheldigt i, at denne lovgivning også omfatter gamle lån, altså lån fra før den 7. oktober 1986. Deroverfor vil jeg gerne rejse det spørgsmål: er det nu så fantastisk rimeligt, at gamle lån – lån, der er stiftet før den 7. oktober 1986 – absolut burde ligge uden for denne lov, skønt renterne af disse lån først betales i 1987? Er det så